

Садиба - музей Анни Душак

Кажуть, що дорога до самого себе часом довша за життя. Це - тернистий шлях пізнання. Але є люди, які хочуть цей шлях пройти ще при житті. Серед них і наша землячка – поетеса – Анна Кирилівна Душак. Вона відкритим серцем осмислює не лише прожите, а й пережите.

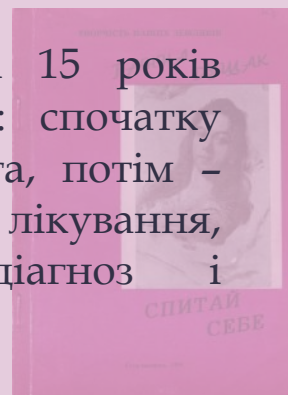
Анна Кирилівна Душак народилась 15 жовтня 1959 р. в селі Тисовець Сторожинецького району Чернівецької області в селянській родині Вероніки та Кирила Душаків. Анна вчилась у Тисовецькій школі, росла працювитою та допитливою дівчинкою: старанно навчалась, допомагала батькам, бігала до бібліотеки, любила читати. З 13 років сама пробує складати вірші.

1975 рік у віці 15 років почалася хвороба: спочатку заболіла одна нога, потім – друга. Довге лікування, неправильний діагноз і страшний вирок...

*І хочеться любити, і кохати,
Впливатись щастям в усмісці, й сльозах,
І всю любов, як світло день віддати...
Та й хмаркою розтануть в небесах!...*

Анна Душак

Так, стіни садиби стали свідками народження перших рядків віршів Ганнусі. Для неї шибка вікна, та маленька кімната, стала цілим світом. З 1976 року дівчина була прикута до ліжка, але не здавалася. У 1988 році Анна вперше опублікувала вірші у Сторожинецькій районній газеті, а у 1990 році відбувся творчий благодійний вечір поетеси в Чернівцях. За кошти, зібрані на благодійному концерті, було видано її першу книжку поезій – «Дивоквіт любові» (1992), виданої за участю Галини Тарасюк, званої буковинської письменниці, спонсорів та друзів. Ця збірка надзвичайно схвилювала не одне серце.

29 квітня 1991 року починається листування з американкою українського походження Ксенією Гапій. У канадському жіночому журналі «Наше життя» опубліковано вірш «Іще темрява нічна не відійшла...». Світ Анниної уяви і краси поетичних образів та щира доброта українки з США пов'язали їх дружбою на все життя. З віршами А.Дуцак мають змогу ознайомитися любителі поезії в Канаді, США, Австралії. 1992-1993 роки Анна Кирилівна стає лауреатом Міжнародного фестивалю «Доля» у м. Чернівці.

1994 рік у м. Сторожинець виходить друга збірка «Спитає тебе» з передмовою і за сприяння Лариси Левіної, редактора газети «Рідний край», поетеси, члена Спілки журналістів України. Презентація збірки у Будинку культури с. Тисовець. Присутні понад 500 чоловік. Анна сама читала свої поезії.

1998 року побачила світ збірка поезій "Понад вечірнім Дерепуєм", а у 1999 році в Сторожинецькій друкарні видано збірку "Любов я росами розтрушу"

З 2003 року поетеса – член Спілки письменників України.

Уже в 2004 р. у видавництві "Місто" в Чернівцях появилася збірка інтимної лірики Анни Дуцак "Любові стиглий колос" з Заповітом поетеси.

У 2006 році знято фільм про буковинську поетесу під назвою «Я прийшла до вас».

Того ж року, у Львівському видавництві "Свічадо" за сприяння Ксенії та Ігоря Гапіїв перевидано першу збірку "Дивоквіт любові", а у 2009 р. під редакцією Ксенії Гапій вийшла ювілейна збірка поезій Анни Дуцак "Золотий вальс".

У 2009 р. побачила світ збірка "Вибране" Поезії та "А день у вічність відплива".

На 51-му році життя перестало битися серце відомої буковинської письменниці, заслуженого працівника культури України, лауреата літературно-мистецькою премії ім. С. Воробкевича, члена Національної спілки письменників, володарки Всеукраїнської премії "Жінка третього тисячоліття" України Анни Дуцак.

Вірші поетеси друкувалися в канадських журналах: Нові дні, Промінь, Душа, Новий шлях, австралійському часописі – Наше слово, газеті – Вільна думка. Її вірші, перекладені англійською та італійською мовами, друкувалися в періодичних виданнях США, Канади, Австрії, Італії. Частина віршів стала піснями. Музику до віршів написали такі композитори: Мар'ян Гаденко, Леонід Затуловський, Ярослав Злонкевич, Ігор Мисько, Микола Сафанов, Віталій Свирид, Кузьма Смаль, Віктор Рурак.

Поезії присвячені рідному краю, видатним людям, знайомим, близьким і друзям. У них ідеться про важку долю авторки, вона задумується над сенсом людського буття, виступає проти жорстокого ставлення до оточуючого нас середовища і природи.

Слово Анни Дуцак наскрізь поетичне. Воно сповнене якоюсь особливою щемкою ніжністю, обнадійливим сподіванням.